

Jaarverslag 2008
Kale - Leie Archeologische Dienst

COLOFON

© 2009

© Kale - Leie Archeologische Dienst, D. Vanhee tenzij anders vermeld

Lay-out : D. Vanhee, Kale-Leie Archeologische Dienst

Ontwerp voorpagina : I. Callebout, Zquadra

Druk & bindwerk : Zquadra, Kortrijk

Verantwoordelijk uitgever : Kale - Leie Archeologische Dienst

Kasteelstraat 26, 9880 Aalter

www.deklad.be

2.2.2. AALTER LOVELD 11

(D. VANHEE & W. DE CLERCQ)

Op 4 augustus voerde de KLAD samen met W. De Clercq van de Gentse Universiteit een vooronderzoek uit op het door bebouwing bedreigd particulier lot (Aalter, Afd. 2, sectie C, nr. 588b) in de archeologisch gekende Loveldlaan te Aalter. In 2006 en 2007 werd reeds onderzoek uitgevoerd op twee andere particuliere loten (resp. 5911² en 604d) op de top van de tertiaire opduiking (22 m TAW).

In 2006 werden de resten van een deel van een omvangrijke steenbouwsite uit de 3e eeuw n.C. ontdekt. Deze bouwwijze in steen is uiterst zeldzaam in de Romeinse periode in het gebied tussen de Scheldevallei en de Kust. In tegenstelling daarmee werd tijdens het onderzoek van 2007 een deel van een houtbouwconstructie aangetroffen. Het was wel voor het eerst dat er sporen werden aangetroffen ten zuiden van de Loveldlaan. Daarvoor bleven alle vondst(meldingen) en opgravingen tot de noordzijde beperkt.

In het verleden waren aan het Loveld reeds vele vondstmeldingen gekend, zoals een bronzen beeld van de godin Victoria en militair beslag. Verder was in de jaren '90 een nog steeds functionerende Romeinse waterput ontdekt en onderzocht en werden funderingen aangesneden.

Verder vermelden historische bronnen (onder meer uit 1460) het toponiem "Kestere" dat zou verwijzen naar een versterkte (leger)plaats of Castrum. Dit toponiem leeft momenteel door in de nabijgelegen Kestelstraat. Al deze gegevens verwezen naar een (tijdelijke) aanwezigheid van het Romeinse leger, maar concrete archeologische bewijzen ontbraken tot nu toe.

Fig. 11: Zicht op een kijkvenster op een sleuf. In de verschillende grachten en paalsporen werd ceramiek uit de Romeinse periode aangetroffen.

De verwachtingen waren dan ook hoog gespannen bij de aanvang van het vooronderzoek in 2008. Dit lot lag echter niet

Fig. 12: Eén van de twee sleuven op het perceel aan de Loveldlaan.

Fig. 13: Moeilijk leesbare bodem in de sleuven aan de De Craenestraat te Aalter - Bellem.

op de top maar aan de voet van de tertiaire opduiking.

Door middel van twee sleuven werd het terrein gesondeerd en deze bulkten van de archeologische aanwijzingen. De KLAD nam daarom direct contact op met de eigenaars en de bouwfirma om dit lot te onderzoeken. Gezien het om een particulier lot ging, werd beslist dit met eigen middelen uit te voeren. De KLAD werkte daarom samen met het VIOE en de Gentse Universiteit. Wat er juist werd gevonden kan u nalezen onder 2.3.2.

2.2.3. AALTER - BELLEM DE CRAENESTRAAT

De toekomstige verkaveling in de De Craenestraat te Aalter - Bellem (Afd. 4, sectie D, nrs. 81E² en 81F²) van ongeveer een halve hectare groot bevindt zich in een archeologisch ongekend gebied. De nabijheid van de oude dorpskern van Bellem en het kasteel Mariahove stelden ons echter in staat dit dossier toch te adviseren. Op 6 november stond de KLAD in voor de begeleiding van het archeologisch vooronderzoek.

De vijf lange parallelle proefsleuven leverden slechts enkele grachten en een kuil op. Hierop werd een kijkvenster aangelegd, maar dit leverde geen verdere gegevens op. Dit proefonderzoek bleef dan ook zonder gevolg.

2.2.4. AALTER - LOTENHULLE BINNENGEBIED

Tussen de Heirstraat, Lomolenstraat en Lodorp te Aalter - Lotenhulle (Afd. 5, sectie C, nrs. 153T4, 178F3, 178H3 en delen van 153G3, 159C, 162K, 165F, 182C, 181F, 157L, 163G, 185 en 179B) lag nog een binnengebied dat in aanmerking kwam als wooninbreidingsgebied en verkavelbaar was. Dit binnengebied ligt vlak bij de oude dorpskern en vormt met 22,5 m TAW één van de hoogste punten binnen de gemeente Aalter. Bij de planning werd dan ook een archeologisch advies toegevoegd. Dit voorzag een vooronderzoek met proefsleuven voorafgaand aan de start van de werken.

Op 15 januari werd het vooronderzoek op de toekomstige verkaveling te Aalter - Lotenhulle Binnengebied uitgevoerd. Dit leverde enkel recente verstoringen op, afkomstig van het jarenlange gebruik als volkstuinen. Dit proefonderzoek bleef dan ook zonder gevolg.

2.3.2 AALTER LOVELD 08

(J. MOENS, W. DE CLERCQ, P. LALOO & D. VANHEE)

Inleiding

Naar aanleiding van de nakende bouwwerken op een zeer klein (950 m², Aalter, Afd. 2, sectie C, nr. 588b) bouwperceel in de Loveldlaan te Aalter, werd een preventief archeologisch onderzoek op touw gezet in een samenwerkingsverband tussen de KLAD, het VIOE en de Universiteit Gent. Het betrokken perceel was immers gesitueerd aan de voet van de tertiaire opduiking "Loveld", een topografisch sterk uitgesproken locatie. Sinds de vroege 20e eeuw zijn er meldingen van vondsten uit de Romeinse tijd bekend en werd er door de Vakgroep Archeologie van de Universiteit Gent (THOEN & SAS 1993; DE CLERCQ & Thoen

1998) en later gecoördineerd door de KLAD reeds enkele malen archeologisch onderzoek uitgevoerd (HOORNE, DE CLERCQ & VERBRUGGE 2006; DE CLERCQ, ET AL. in druk). Op een aanpalend perceel werden eertijds een vuurbok en terra sigillata gevonden (DE LAET 1975).

De opgravingen brachten tot nu toe vooral sporen aan het licht op de kop van de opduiking, onder de vorm van een waterput met stenen bovenbouw, een deel van een steenbouw, en houtbouwsporen. Gezien de bouwtrant in steen, maar vooral ook door enkele markante vondsten waaronder een pelta-vormig lederbeslag, een lanspunt, grote maalstenen, een houten panfluit en een bronzen beeld van de godin Victoria, werd verondersteld dat deze occupatie het lokale belang oversteeg en wel eens van militaire inslag zou kunnen zijn geweest. Behoudens aanwijzingen hiervoor, waren er tot op heden echter geen doorslaggevende bewijzen gevonden die deze theorie konden staven.

De opgravingen in de zomer van 2008 brachten hierin verandering door de ontdekking van een imposant, meergefasig dubbel spitsgrachtensysteem, een flankerende borstwering en wellicht een toren. Bovendien kon vastgesteld worden dat na de opgave van de militaire infrastructuur een nieuwe, burgerlijke bewoning werd aangelegd. Dit verslag resumeert de eerste bevindingen van de opgravingen en de studie van de plannen, en zal later nog dienen verfijnd te worden na de volledige studie van de vondsten en de terugkoppeling met de plannen. Niettemin denken we dat de karakterisering van de site en de grote lijnen in de fasering ervan nu reeds voldoende aantoonbaar zijn.

Fig. 50: Opgravingsvlak met een overzicht van het complexe geheel aan aangetroffen sporen.

Organisatie van het onderzoek

Voorafgaandelijk aan de opgravingen werd het terrein door middel van twee proefsleuven afgetast. Daaruit bleek dat over het gehele terrein verspreid een zeer hoge concentratie aan grondsporen aanwezig was, wat een vlakdekkend onderzoek noodzakelijk maakte. Gezien de nakende start van de bouwwerken werd in samenspraak met de bouwheer en aannemer besloten om snel tot een opgraving over te gaan. We wensen hierbij dan ook onze dank uit te spreken aan de bouwheer de heer en mevrouw De Muyt - Hemerijck voor de vlotte samenwerking.

De eigenlijke opgraving startte op 18 augustus en liep tot 7 oktober en werd onder dagelijkse leiding van J. Moens (VIOE) uitgevoerd, daarin bijgestaan door medewerkers van het VIOE, de UGent en de heer Danny Verheye, vrijwilliger geassocieerd met de KLAD. Het smalle opgravingsterrein werd onderzocht in de zone van de achterzijde van het geplande woonhuis en ook in de tuin waar allerhande opslagtanks voorzien waren. De zone van het midden en de voorzijde van het eigenlijke woonhuis kon door de diepe ligging van de archeologische sporen en de beperkte afgravingsmogelijkheid in functie van de stabiliteit van de funderingen niet verder worden onderzocht.

Sporen

Bij de opgravingen kwam in een gestratificeerde sequentie een zeer dichte concentratie aan grondsporen aan het licht, voornamelijk bestaande uit zeer zware maar ook lichte paalkuilen en palen. Deze dichte sporencluster werd begrensd door een dubbel grachtensysteem westzuidwest-oostnoordoost gericht (Fig. 50 & 51). Het betrof twee zeer imposante grachten die parallel werden uitgegraven op een onderlinge afstand van 3,5 m. De binnenste gracht had een maximale bewaarde breedte van 2 m en een maximaal

Fig. 51: Zicht op de twee parallel verlopende grachten tijdens onderzoek.

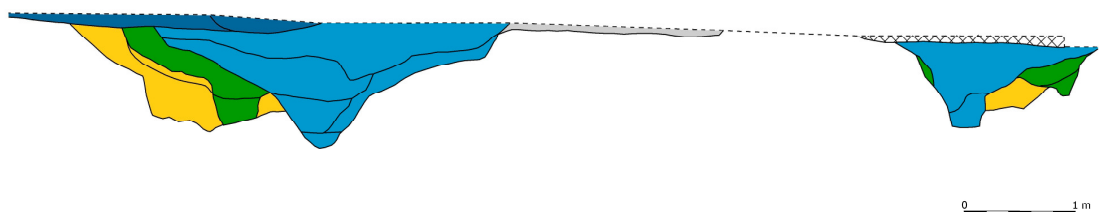

bewaarde diepte van 0,8 m onder het opgravingsvlak. De buitenste was nog maximaal 4,2 m breed en maximaal 1.40 m diep bewaard onder het vlak. Gezien de breedte, de vorm in doorsnede en de randstructuren en ook door enkele vondsten (infra) kan worden aangetoond dat het hier om een verdedigingssysteem handelt zoals dat gekend is bij hout-aarde castella. Uit de zes doorsneden en twaalf profielen is telkens gebleken dat de beide grachten elk tot driemaal toe systematisch werden heruitgegraven en dat ze dus tot hetzelfde verdedigingssysteem behoren.

Fig. 52: Doorsnede door de buitengracht

Fig. 53: Doorsnede van het grachtensysteem met de binnenste (rechts) en buitenste gracht (links), met aanduiding van de drie fasen. Het actuele loopvlak situeert zich ca. 80 cm hoger.

Driefasig grachtensysteem (Fig. 52 - 54)

In een eerste fase bestond het grachtensysteem uit zware, U- tot V-vormige grachten die tot max. 1.4 m diepte (gemeten t.o.v. het opgravingsvlak) werden uitgegraven (Fig. 52 & 53). Op basis van enkele scherven waaronder *terra rubra*, dateren we deze fase in de vroeg-Romeinse tijd. Vrij snel reeds na de uitgraving moeten de grachten weer gevuld zijn met geremanieerd tertiair sediment. Op een voorlopig onbekend moment werd hetzelfde tracé echter heruitgegraven, nu met V-vormige grachten met enkelbreker (type *fossa fastigata*) die tot max. 1 m diepte onder het vlak reikten. Uit deze fase werd weinig materiaal gerecupereerd. De gracht lag nu wellicht wel een ruimere tijd open, te oordelen aan het humeuze, bij wijlen gelaagde sediment. In een derde fase werd het tracé opnieuw heruitgegraven, nu door forse V-vormige grachten die tot maximum 1.40 m diepte ten opzichte van het vlak werden aangelegd en een heel opvallende spitse bodem type "enkelbreker" bezaten (Fig. 52 & 53). In deze grachtfase werd in de hogere lagen van de binnengracht een zeer grote hoeveelheid afval gestort. Het betreft naast meerdere tientallen individuen aardewerk, ook bot en metaal. Bij deze laatste categorie zijn er honderden nagels op te merken.

Het stort aan aardewerk is opvallend te noemen. Niet alleen werden meerdere archeologisch volledige profielen gevonden die erop wijzen dat het materiaal vrij snel na breuk werd gestort, bovendien wijkt de samenstelling af van contemporaine contexten uit het gebied en dit door de kwantiteit, diversiteit en aard van de vondsten. Opvallend is bv. de aanwezigheid van een groot aantal fragmenten *terra sigillata*, o.a. van de vorm Dr. 30, en enkele vormen die behoren tot de militaire vormenschat in aardewerk. Op basis van de *terra sigillata* kan dit stort in de Antonijnse tijd worden gedateerd. Dit betekent ook dat de tweede grachtfase zeker na de vroeg-Romeinse tijd en voor de Antonijnse periode moet zijn aangelegd, vermits op dat moment reeds de derde grachtfase volop in gebruik was. Als werkhypothese dateren we de tweede grachtfase voorlopig dan ook in de periode tussen 50/60 - 140 n.C. Tijdens de vroege derde eeuw moet er van deze grachten niet veel meer dan een depressie overgebleven zijn. Enkele stukken derde eeuwse *terra sigillata* uit Oost-Gallische ateliers werden slechts in de allerhoogste vullingslagen aangetroffen.

Wal en borstwering

Rekening houdende met de erosie, de actuele dikte van de ploeglaag en de hellingsgraad van de grachtwanden mag een oorspronkelijke breedte van respectievelijk 3 m en 6 m worden verondersteld voor de laatste grachtenfase, wat een enorme hoeveelheid aan uitgegraven grond moet hebben opgeleverd. In de 3,5 m brede zone tussen de grachten zelf werden geen sporen aangetroffen; plaatselijk werden ze wel gesneden door jongere structuren. Het frappante verschil tussen de dichte sporencluster van paalgaten tot aan de zuidzijde van de binnengracht, en de sporenloze zone

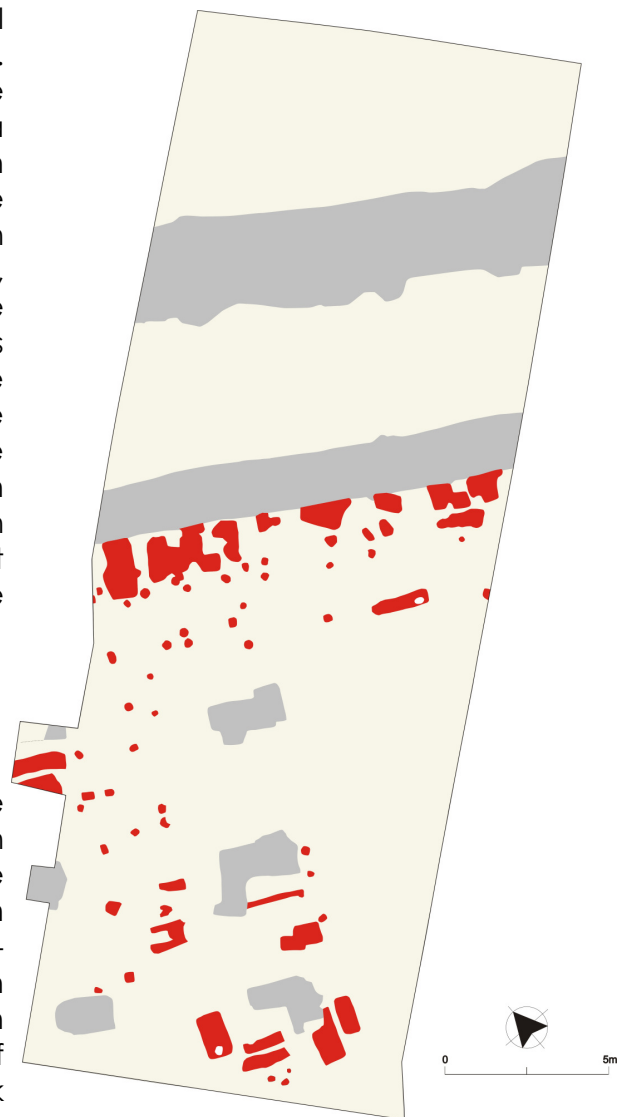

Fig. 54: De oudste fasen met de grachten en de palen van de palissade en/of aarden wal en de zes zware paalgaten van de (hoek)toren.

tussen de twee grachten, doet veronderstellen dat een aarden wal beide grachten scheidde. Ook aan de zuidzijde van de binnenste gracht kan een wal gelegen hebben. Meerdere zware palen stonden immers om de 0.8 m parallel aan en pal tegen de grachtwand ingeplant, en kunnen een palissade en/of aarden wal beschoeid met planken of zoden hebben gestut (een zgn. Holzermuur of Rasensodenmuur). De honderden nagels uit de gracht zijn hier wellicht ook een onrechtstreekse aanduiding voor. Ook een reeks kleine paaltjes die het grachttracé en de rij zware palen parallel volgen over een breedte van ca. 3 m, zijn wellicht onderdeel van zo'n beschoeid wallichaam en/of palissadesysteem (Fig. 54).

Opvallend is dat deze rij kleine paaltjes een hoek van 90° lijkt te maken. Deze palenrij sluit op haar beurt aan bij een groep van zes, zeer zware paalgaten die tot 1.2 m diep gemeten ten opzichte van het vlak waren aangelegd en een ruimte van 7 m bij 8 m afbakenden, met de korte zijde parallel aan de grachten gelegen. Er werd tijdens de opgravingen duidelijk vastgesteld dat deze zware paalgaten heruitgegraven werden op exact dezelfde plaats en dit om nieuwe palen te plaatsen (Fig. 55). Het feit dat dit op exact dezelfde plaats diende te gebeuren, is op zich een onlogisch gegeven. De bodem moet duidelijk nog onstabiel zijn geweest, want de zes nieuwe kuilen werden elk bekleed met een mantel van zeer zorgvuldig gestapelde lokale veldstenen, tot 0.8 m diep bewaard. In het centrum restte een vierkante uitsparing van 40x40 cm waar oorspronkelijk de houten paal moet hebben gestaan (Fig. 56).

Fig. 55: Het verdedigingssysteem met de herbouw van de mogelijke toren.

Toren?

Het feit dat een dergelijke zeer zwaar uitgevoerde zespalenconstructie op exact dezelfde locatie diende heraangelegd te worden, met de nodige extra technische aanpassingen en werk in functie van de onstabiele bodem als gevolg, maakt duidelijk dat beide constructies tot een groter bouwgeheel behoren en dat het in functie van de heraanleg van dat groter geheel, planmatig gezien absoluut noodzakelijk was om op dezelfde plaats te gaan herbouwen. Het leidt volgens ons dan ook weinig twijfel dat deze grote constructie met het verdedigingssysteem in verband staat en dat net als bij de grachten, er sprake is van een heraanleg. Gezien de positie nabij de grachten, de robuustheid van de constructie en de rij kleine paaltjes die een hoek maken van 90°, veronderstellen we dat deze constructie een (hoek)toren is, gelegen vlak bij een hoek in het verdedigingssysteem die we slechts enkele meters ten noorden op een bebouwd perceel net buiten het onderzoeksterrein veronderstellen. Met een kleine sondage op de toekomstige oprit van het bouwperceel, kon worden aangetoond dat in het verlengde van de veronderstelde hoek zich inderdaad een zeer diepe spitsgracht bevond. Deze imposante structuur was tot 2.8 m diep onder actueel loopvlak bewaard en bevatte in de wand nabij de bodem een rij van goed bewaarde, op regelmatige afstand van

Fig. 56: Paalkuil met bekleding van veldstenen om de paal een grotere stabiliteit te geven.

elkaar geplaatste houten aangepunte paaltjes, elk ca. 35 cm van elkaar verwijderd. De gracht werd helaas maar over een beperkte breedte aangesneden maar lijkt aan te sluiten op een oude perceelsgrens die zich aan de overzijde van de straat bevindt en op de Ferrariskaart reeds staat aangegeven. Deze sloot is discordant met het moderne perceelspatroon, maar ligt wel onder een hoek van 90° met het Romeinse grachtensysteem. Dit tracé bakent ook de grens af tussen de steilere delen van de helling en het vlakkere omliggende gebied en kan mogelijk als een relict van dit Romeinse verdedigingssysteem worden beschouwd.

Woonhuis

In het door het verdedigingssysteem omsloten areaal werden naast de zware en kleine paalgaten van de borstwering en de mogelijke toren, nog meerdere grote en kleine palen aangetroffen. Het is vooralsnog onmogelijk om deze allemaal aan één of andere bouwphase toe te schrijven. Wel is reeds gebleken dat minstens 2 houten gebouwen werden opgetrokken op het areaal, nadat de grachten reeds zo goed als gevuld waren. Van een eerste constructie met een richting noordoost-zuidwest werden slechts drie zware palen die een hoek vormen binnen het vlak aangetroffen. Een jongere constructie die deze palen snijdt, werd evenwel vrijwel volledig in het vlak aangetroffen. Het betreft een eenschepige houtbouwconstructie van 7 bij 14 m, bestaande uit drie koppels van zware gebintenstijlen in de lange zijde, en zware "uitstaande" nokstaanders aan de korte zijde. Kleine paaltjes vullen de ruimte tussen de dragende posten in. Een ingang mag worden verondersteld in het midden van de lange zijden (Fig. 57). Dit huistype is courant op civiele nederzettingen in het gebied. Opvallend is zeker hoe de oriëntatie van deze constructie afwijkt van die van het verdedigingssysteem. Bovendien is dit huis stratigrafisch de jongste aantoonbare constructie.

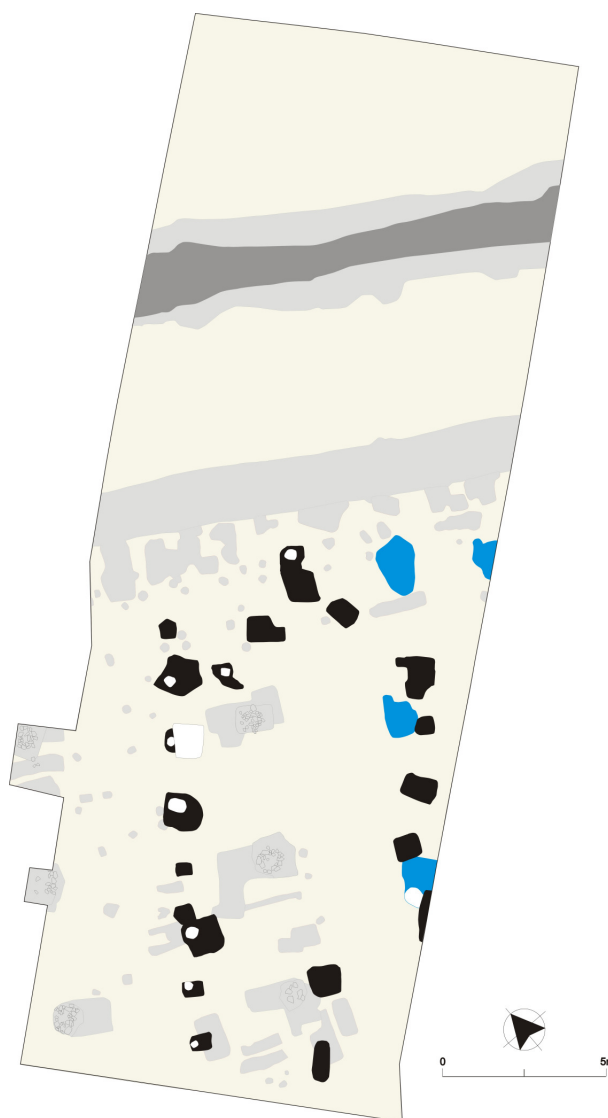

Fig. 57: Overzicht van de twee gebouwplattegronden met centraal de éénschepige houtbouwconstructie met uitstaande nokstaanders (zwart).

Dit wordt aangetoond doordat de staanders van dit huis de palen van beide bouwfasen van de mogelijke toren en de lagen die met de militaire fasen in verband staan, meerdere malen snijden. We zijn dan ook de mening toegedaan dat deze houtbouw niet in verband staat met het verdedigingssysteem en een burgerlijke occupatie vertegenwoordigt. Er zijn aanwijzingen dat dit huis door brand werd vernield.

Besluit

In een vlot samenwerkingsverband tussen het VIOE, de UGent en de KLAD kon met het onderzoek op een zeer klein bouwperceel in de zomer van 2008 aangetoond worden dat de opvallende, tertiaire opduiking te Aalter-Loveld inderdaad een Romeinse militaire occupatie heeft gekend. De ontdekte grondsporen behoren tot een meergefasig verdedigingssysteem, bestaande uit een dubbel grachtensysteem, een flankerende borstwering en een mogelijke toren. Dit systeem werd tot driemaal toe aangelegd op dezelfde plaats. Gezien de aard van de sporen menen we de resten van een deel van een typisch hout-aarde kamp (*castellum*) te hebben ontdekt. Hoewel het in de eerste fase geen spitsgrachten betreft - wat op zich geen contra-element voor een militaire occupatie hoeft te zijn- zijn de twee heruitgravingsfasen telkens als *fossa fastigata* te omschrijven. De jongste fase ervan dateert uit de Antonijnse tijd. Later lijkt er zich een burgerlijke bewoning te hebben gevestigd.

Opvallend was het aanhouden van de strakke planmatigheid in de heraanleg van het verdedigingssysteem. Samen met de aard van de sporen zelf wijst dit o.i. op een (blijvende) interesse van het leger in deze topografisch dominante en bijgevolg strategisch interessante locatie. Gezien de topografie, de oriëntatie van de grachten, de eerdere opgravingen, de verspreiding en aard van de vondsten mag worden verondersteld dat het verdedigingssysteem de hoogte omringde. Deze vondst wijzigt de bestaande ideeën omtrent de militaire aanwezigheid in het binnenland van het noordelijk deel van de *civitas Menapiorum* fundamenteel en zet aan om, zeker voor de tweede eeuw, de gangbare opvattingen omtrent de aanwezigheid, de organisatie en de uitbouw van het Romeins militair apparaat in het binnenland te herzien.

Tot slot wensen we te wijzen op het belang van de continue opvolging van werken op zelfs de kleinste bouwpercelen; het informatiegehalte die deze percelen bezitten kan immers zeer groot zijn. Na intensieve opvolging van grondwerken op dergelijke percelen in de zone Loveld kon pas in 2008 een goed inzicht verkregen worden in een deel van de aard van de site. Of hoe een plaats die men in 1460 noemde "daerment heet te Kestere" (DE VOS, STOCKMAN & DEVOS 1992: 14 & 113) daadwerkelijk een militaire origine kan hebben.

Bibliografie

DE CLERCQ W. & THOEN H., 1998. Enkele aspecten van de Gallo-Romeinse samenleving in het Meetjesland. Status quaestionis en recent Romeins archeologisch onderzoek in het gebied ten NW van Gent. In : Vriendenboek L. Stockman, Aalter: 51-62.

DE CLERCQ W., VERDONCK, L., HOORNE J., LALOO, P. & VERBRUGGE A. In druk. Geofysische prospectie en preventief archeologisch onderzoek van een bouwperceel in het Loveld te Aalter (dec. 2007). Sporen van Romeinse houtbouw. KLAD-rapport 6.

DE LAET S.-J., 1975. Chenet celtique à tête de bélier trouvé à Aalter (Flandre Orientale). Helinium XV, 1 : 43-50.

DE VOS A., STOCKMAN L. & DEVOS M. 1991. Meetjeslandse plaatsnamen van voor 1600. Deel II. Houtland; Band 1. Aalter. Maldegem, Stichting Achiël De Vos.

HOORNE J., DE CLERCQ W., VERBRUGGE A., 2007. Archeologisch onderzoek Aalter-Loveldlaan. 3 tot 31 juli 2006. KLAD-rapport 5.

JOHNSON A., 1987. *Römische Kastelle des 1. und 2. Jahrhunderts n. Chr. in Britannien und in den germanischen Provinzen des Römerreiches*. Kulturgeschichte der Antiken Welt, 37, Mainz am Rhein (Übersetzt von G. Schulte-Holtey, bearbeitet von D. Baatz).

THOEN H. & SAS K. 1993. *Voorlopig verslag van de opgravingen te Aalter - Loveld 1992. Interimrapport eerste opgravingscampagne*. Ongepubliceerd rapport, Universiteit Gent, Gent.

2.3.3 AALTER MANEWAARDE

(B. DE SMAELE & K. DE LANGHE)

Inleiding

Naar aanleiding van de aanleg van een verkaveling te Aalter-Manewaarde werd een vlakdekkend archeologisch onderzoek uitgevoerd. Op basis van de resultaten bekomen in een vooronderzoek door middel van proefsleuven, in 2007 uitgevoerd door de KLAD, was beslist om de bedreigde sporen in één werkput te onderzoeken (Afd. 3, sectie H, nr. 188s).

Situering van het onderzoek

Het gebied met toponiem 'Manewaarde' wordt gesitueerd tussen de N44 Aalter - Maldegem (Knokkeweg), de spoorweg Aalter - Brugge en de bestaande openbare weg Manewaarde. Het onderzoeksgebied is een groene zone tussen de verschillende verkeersassen langs en door Aalter. Het gebied is tot voor kort als landbouwgrond in gebruik geweest en is sterk glooiend. De bestaande weg Brugstraat ten oosten van het onderzoeksgebied ligt op een lichte rug. Vandaar uit zakt het terrein 5 m tot tegen de N44. Het is op dit laagste punt dat de nederzettingssporen aangetroffen werden. Bodemkundig bevindt de site in de kom van het gebied zich op matig natte tot natte zand-lemige gronden met klei op geringe diepte. Het archeologisch leesbaar vlak bevond zich 60 to 80 cm onder het maaiveld.

Aanleiding voor het onderzoek

De aanleiding tot het uitvoeren van het onderzoek is de geplande verkaveling door de heer R.E. Van Parijs. Hierbij zouden de aanleg van wegkoffers, nutsvoorzieningen en de eigenlijke verkavelingen een directe bedreiging voor het archeologische patrimonium betekenen.

Het proefsleuvenonderzoek werd einde 2007 uitgevoerd door de KLAD en leverde een zone met duidelijke archeologische sporen en ceramiek op. Deze zone bevond zich in de laagste

Dit jaarverslag 2008 van de Kale - Leie Archeologische Dienst werd opgemaakt gedurende december 2008 en januari 2009 door D. Vanhee, in opdracht van de Raad van Bestuur. Tijdens de bestuursvergadering van 4 februari 2009 werd de inhoud goedgekeurd.

Martine Bergez

Voorzitter KLAD

Gerda Ginneberge

Secretaris KLAD

